

Vándorlok, lebegek mélységek felett
 S hasztalan eresztek hajszálgyökeret —
 Hiába tapogat csöpp ágaival,
 Nincsen más alatta: futó zivatar.

S odalent, a vihar s az orom alatt
 Bátyáim egymásba megfogódzanak;
 Egymásra kulcsolják durva kezüket,
 Nehezek, mint a kő, mint a gyűlölet.

S odafent, a sötét zivatar felett,
 Hiába nyújtom ki gyökérkezemet;
 Nem sodor fel nékem, bárhogy is akar,
 Szeretőt; csak ölni tud ez a vihar.

Darázs Endre

Juhász Gyula visszajár

„Szeretnék néha visszajönni még”
 (Testamentom, Juhász Gyula)

Hívunk, idézünk, egyre visszafajón,
 Dús verseidben lángoló igék
 gyújtják lelkeinket most is itt e tájon,
 hova szeretnél visszajönni még.
 Nagyot fordult a bús magyar világ itt,
 s az új sugár, mit sok versed sugallt,
 most diadalmas ormokon világít
 és átragyogja mind az ős ugart.

Hát szalmalángból fellobbant a máglya
 a tűz, melyért úgy kínoztad magad,
 s élen világítsz most, mint messzi fáklya
 mutatva nekünk tiszta utakat.
 Lángigédből most új tettek születnek,
 ezzel csapoljuk itt a mély sarat,
 s már a tápéi Krisztus feszületnek
 tövén a zsellér új földjén arat.

S ha felleg hull le halkan, mint az árnyék
 a Tiszára, mely árván kanyarog,
 a lelked az! Hisz vissza-visszajár még
 nézni, mint élnek most a magyarok.
 Szabad nép ajkán zeng a büszke dal már,
 paraszt, munkás lásd most együtt dalol.
 S e szent tavaszban, győztes forradalmár,
 velük dalolsz a hímest hant alól.

Donászy Kálmán